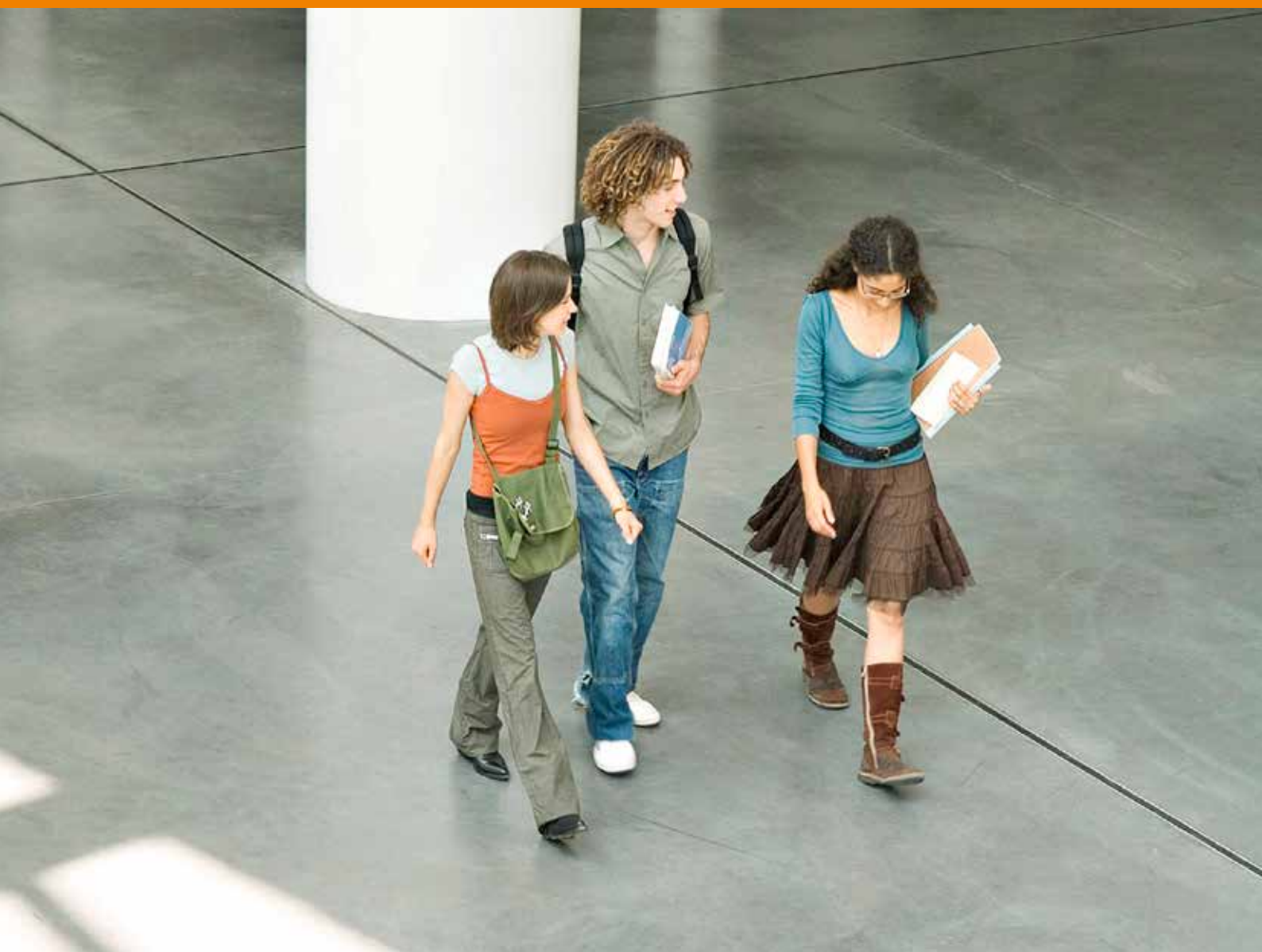

Forskning og utvikling (FoU) ved høgskolene

Forskningsrådets policy
for 2014–2018

Om Norges forskningsråd

Norges forskningsråd er et nasjonalt forskningsstrategisk og forskningsfinansierende organ. Forskningsrådet er den viktigste forskningspolitiske rådgiveren for Regjeringen, departementene og andre sentrale institusjoner og miljøer med tilknytning til forskning og utvikling (FoU). Videre arbeider Forskningsrådet for et økonomisk og kvalitetsmessig løft i norsk FoU og for å fremme innovasjon, i samspill med forskningsmiljøene, næringslivet og den offentlige

forvaltningen. Forskningsrådet skal identifisere behov for forskning og foreslå prioriteringer. Gjennom målrettede finansieringsordninger skal Rådet bidra til å sette i verk nasjonale forskningspolitiske vedtak. Andre viktige oppgaver er å være møteplass for forskerne, finansieringskildene og brukerne av norsk forskning og å medvirke til internasjonalisering av forskningen.

Overordnede mål

MÅL

Forskningsrådet skal, gjennom forskningspolitiske råd, forvaltning av forskningsmidler og utvikling av møteplasser

- > bidra til at høyskolene utfører FoU av høy kvalitet,
- > medvirke til forskningsbasert utdanning og profesjonsutøvelse i høyskolene, og
- > bidra til å styrke høyskolenes evne til utvikling av kunnskapsbasert arbeids-, samfunns- og næringsliv

I denne policyen er Forskningsrådets innsats for å fremme disse tre målene konkretisert og utdypet innenfor tre tiltaksområder: Kapasitet, Konsentrasjon og Samspill. Hvert av tiltaksområdene vil kunne bidra til å nå flere mål. Policyen, som erstatter «Forskning og utviklingsarbeid ved de statlige høyskolene. Forskningsrådets policy for 2008–2012», er forankret i Forskningsrådets vedtekter og i den overordnede strategien «I front for forskningen, 2009–2014».

Policyen er rettet mot alle akkrediterte høyskoler, men er også relevant for mange av universitetene. Policyen må sees i sammenheng med andre delstrategier, og da særlig policy for Forskningsrådets regionale engasjement og policy for Forskningsrådets arbeid med innovasjon i offentlig sektor.

Med denne policyen ønsker Forskningsrådet å bidra til at høyskolene kan optimalisere sin FoU ut fra gjeldende mål og rammebetingelser samt å løfte frem og synliggjøre

høyskolenes potensiale som bidragsytere i hele bredden av Forskningsrådets programmer og virkemidler.

Høyskolenes muligheter og utfordringer

Mange høyskoler har et viktig forskningspotensial i mulighetene for samspill mellom profesjonsutdanninger og regionenes næringsliv og offentlige forvaltning. Med dette utgangspunktet og med begrensede FoU-ressurser har høyskolene vist evne til å utvikle nye forskningsområder. Noen høyskoler har også utviklet disiplinbaserte forskningsmiljøer av internasjonal klasse. Som forholdsvis nye forskningsinstitusjoner har høyskolene utviklet arbeidsmåter basert på tverrfaglige tilnærminger og partnerskap med kunnskapsaktører i og utenfor akademia. Slike arbeidsmåter vil bidra til et mer kunnskapsbasert samfunn og til å realisere ambisjonene i kunnskapstriangelet.

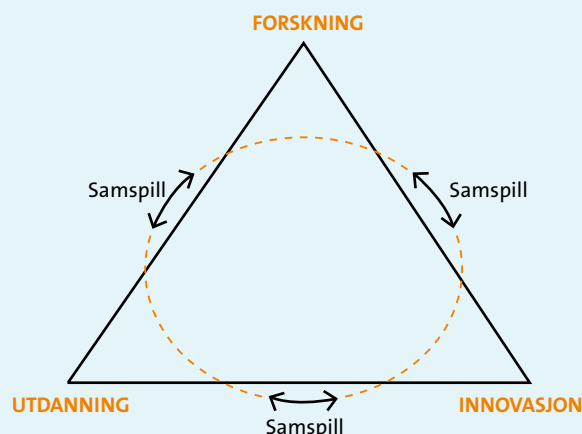
Høyskolenes utvikling mot moderne FoU-institusjoner går i riktig retning. Men historisk gitte rammer og forutsetninger innebærer at høyskolene fortsatt står overfor utfordringer knyttet til tilgang på forskningsressurser. Med Høgskole-reformen i 1994 og felles UH-lov i 2005 er det skapt forventninger om at høyskolene skal bidra substansielt med FoU på områder der de har særlige forutsetninger. For å lykkes med dette, må høyskolene konsentrere sin FoU-innsats på områder som profilerer institusjonen. Her må de styrke sin forskningskapasitet, sin forskningskompetanse og forskningens kvalitet. Høyskolenes største utfordring er at dette i stor grad må skje utenfor basisfinansieringens rammer.

KUNNSKAPSTRIANGELET

Kunnskapstriangelet

Begrepet «kunnskapstriangelet» har oppstått i erkjennelsen av at samspillet mellom forskning, utdanning og innovasjon er viktig både for å utvikle – og for å anvende kunnskap. De tre delene i kunnskapssystemet drives delvis etter ulike logikker, og det kan være krevende å få til samvirke. Svært forenklet handler logikken i *forskning* om å få fram ny kunnskap; innenfor *undervisning* handler det om standardisering og formidling av kunnskap; og i *innovasjon* handler det om å anvende kunnskap for å skape økonomiske verdier. Utfordringen for å skape samspill i kunnskapstriangelet er å forene disse logikkene.

Utdanning vil være et viktig bindeledd mellom ulike deler av forsknings- og innovasjonssystemet. Som ferdigutdannede vil studentene ta med seg sine erfaringer fra lærestedet inn i bedriftene, til det offentlige eller til forskningsinstitusjoner. På den måten vil de binde sammen triangelets deler.

Basert på notatet *Samspill i kunnskapstriangelet*, innspill fra NIFU til Meld.st.18 (2012–2013)

Noen høyskoler har utviklet disiplinbaserte forskningsmiljøer av internasjonal klasse.

Kapasitet

Utfordringen

Nær 20 år etter høgskolereformen er mange høgskoler i ferd med å konsolidere seg som moderne forskningsinstitusjoner med FoU-miljøer av høy kvalitet. Mange av de store utdanningene som tilbys ved høgskolene har gjennomgått en omstilling fra hovedsakelig erfaringsbasert til mer FoU-basert utdanning. Utvikling av et vitenskapelig grunnlag for profesjonsutdanningene har kommet ulikt langt og mange av fagmiljøene innenfor disse områdene hevder seg i for liten grad internasjonalt.

Kvalitet i utdanningen avhenger av lærernes forsknings- og utviklingskompetanse og kjennskap til relevant forskning på området. For å realisere forskningsbasert utdanning i høgskolene vil Forskningsrådet stimulere til kompetanseutvikling, slik at flere studenter utvikler ferdigheter i refleksjon og analytisk arbeidsmetodikk som har overføringsverdi til det arbeidslivet de skal utdannes til.¹

¹ Jf. Meld. St.18 Lange linjer – kunnskap gir muligheter s. 65.

MÅL

Forskningsrådet bidrar til å styrke kompetanse og kapasitet i høgskolenes FoU

- > innenfor fag og utdanninger der høgskolene har gode forutsetninger
- > for å styrke grunnlaget for forskningsbasert utdanning og profesjonsutøvelse
- > som kan bidra til verdiskapning i arbeids-, nærings- og samfunnsnivå

FORSKNINGSRÅDET VIL

- > prioritere støtte til rekruttering, kompetanseutvikling og studentaktiv forskning i FoU-prosjekter
- > videreføre ordningen med *nasjonale forskerskoler*, og vurdere behovet for tematiske prioriteringer innenfor profesjonsfag der rekrutterings- og kvalifiseringsbehovet er stort og hvor kompetansen er spredt
- > innrette virkemidler slik at de også er tilpasset forskningsområder ved høgskolene som er dårlig dekket i Forskningsrådets programportefølje
- > sikre representasjon fra høgskolene i relevante programstyrer og komiteer
- > styrke kunnskapsgrunnlaget for FoU ved høgskolene som grunnlag for videre utforming av policy og virkemidler
- > tilstrebe kjønnsbalanse blant prosjektledere ved tildeling av prosjektmidler

EKSEMPLER

National Research School in Business Economics and Administration

Forskerskolen i økonomisk-administrative fag omfatter 15 samarbeidende institusjoner, hvorav 8 høgskoler, med Norges handelshøyskole (NHH) som vertsinstitusjon. Skolen mottar støtte fra ordningen med nasjonale nettverksbaserte forskerskoler (2009–2016). Skolen har åpen registrering av doktorgradskandidater med frivillig deltakelse. Det organiseres et stort antall ph.d.-kurs i regi av skolen, men kandidatene veiledes og følges opp ved den gradsgivende institusjonen de er tatt opp ved. Av de 147 registrerte ph.d.-kandidatene (herav 43 prosent kvinner), hadde 11 disputert innen juli 2013. Forskerskolen gjennomgikk midtveisevaluering i 2013, som konkluderte med at NFB i stor grad har lyktes både i forhold til egne mål og i forhold til formålet med Forskningsrådets satsing på nasjonale nettverksbaserte forskerskoler.

Nasjonal forskerskole for lærerutdanning

Nasjonal forskerskole for lærerutdanning NAFOL er en nettverksbasert forskerskole organisert som et prosjekt med finansiering fra programmet PRAKUT (2010–2016). Formålet med NAFOL er å styrke kvaliteten i alle typer lærerutdanning gjennom en målrettet, robust og langsiktig satsing på organisert forskerutdanning i et nasjonalt nettverk av samarbeidende institusjoner. Nettverket omfatter 24 norske høgskoler og universiteter. NAFOLs ledelse er lagt til NTNU. 105 stipendiater, fordelt på 4 kull, er tatt opp til et 4-årig løp i NAFOL-regi.

Kvalitet i høyskoleutdanningen avhenger av at den som underviser har forsknings- og utviklingskompetanse og kjennskap til relevant forskning på området.

Konsentrasjon

Utfordringen

Forsknings- og utviklingsressursene i flere av høgskolenes utdanninger er spredt på mange institusjoner og ofte på flere fagmiljøer innenfor samme institusjon. Mange og små miljøer kan være hensiktsmessig ut fra bredden i regionens og utdanningenes FoU-behov, men kan også være til hinder for kvalitet. Arbeidsdeling mellom institusjoner og konsentrasjon av ressurser anses som nødvendig for å utvikle sterke forskningsmiljøer. Arbeidsdeling og konsentrasjon vil også bidra til bedre utnytting av landets totale forskningsressurser.

Forskningsrådets mål er at høgskolene blir konkurransedyktige nasjonalt og internasjonalt på sine prioriterte områder, både når det gjelder å tiltrekke seg og holde på dyktige forskere og for å oppnå ekstern FoU-finansiering. For å nå det målet, kan det på kort sikt være behov for særskilte tiltak.

Internasjonal rekruttering og internasjonalt samarbeid gir tilgang til kunnskap fra forskningsfronten og bidrar til å heve kvaliteten i norsk forskning. Det er et mål at flere norske miljøer utnytter mulighetene i EU-samarbeidet og deltar i Horisont 2020. Hver enkelt høgskole bør lage en strategi og sette konkrete mål for internasjonalisering basert på en analyse av faglig styrke.

MÅL

Forskningsrådet bidrar til at høgskolene utvikler flere sterke FoU-miljøer, som

- > holder høy kvalitet etter internasjonale mål
- > tilbyr relevant FoU for arbeids-, nærings- og samfunnsliv
- > utgjør nasjonal spisskompetanse
- > er attraktive samarbeidsparter for nasjonale og internasjonale forskningsmiljøer

FORSKNINGSRÅDET VIL

- > videreføre satsingen *Strategiske høgskoleprosjekter (SHP)* til og med 2017. Dersom SHP fases ut,
- > vurdere et nytt institusjonsnøytralt virkemiddel som viderefører intensjonene i SHP
- > understøtte deltakelse i Horisont 2020, herunder videreutvikle rådgivningstjenesten mot høgskolene
- > støtte langsiktig institusjonelt samarbeid mellom norske forskningsinstitusjoner og tilsvarende institusjoner i andre land

EKSEMPEL

Konsentrasjon og profilering i Gjøvik

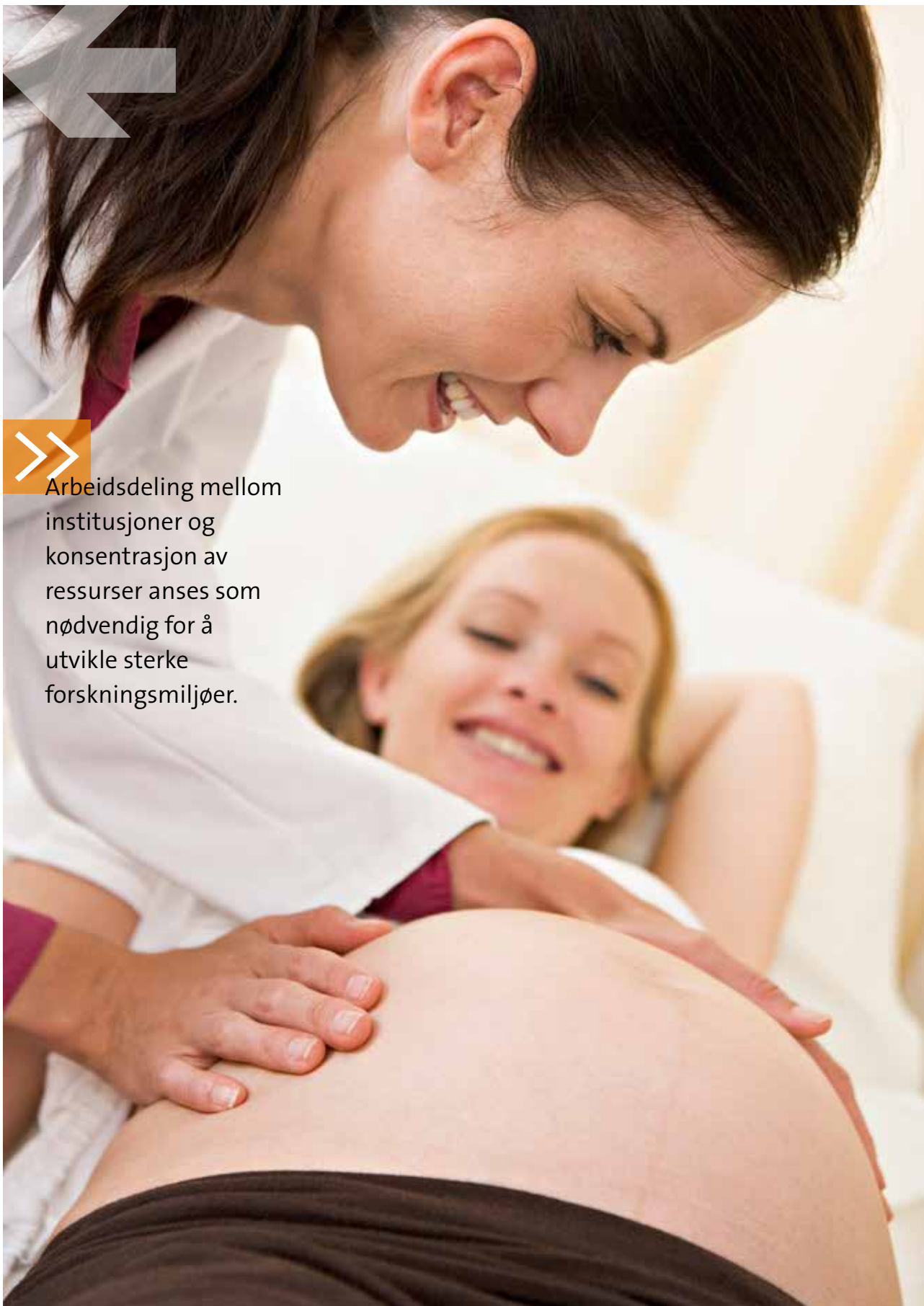
Høgskolen i Gjøvik er i dag blant Norges mest forskningsintensive høgskoler. Institusjonen har de siste årene deltatt i seks EU-prosjekter, og fikk i 2012 midler fra Forskningsrådet til å bygge opp en nasjonal nettverksbasert forskerskole i informasjonssikkerhet. I følge høgskolen har tre viktige faktorer bidratt til det høye aktivitetsnivået i FoU:

Regional støtte. I en oppstartsfase gikk en rekke næringsaktører sammen om økonomisk støtte til etablering av et masterprogram i informasjonssikkerhet. Senere etablerte innlandsregionen et finansieringsfond for å støtte faglig utvikling ved høgskolene i Gjøvik, Lillehammer og Hedmark med den hensikt å etablere et nettverksbasert universitet gjennom fusjon. Høgskolen i Gjøvik valgte å bygge opp relativt smale, anvendte master- og ph.d.-programmer med forskningsfokuserede fagmiljøer, i første rekke informasjonssikkerhet, medieteknologi og IKT.

Internasjonaliseringstiltak. Høgskolen rekrutterte internasjonalt til sine forskningsmiljøer, og ansatte personer med sterke utenlandske nettverk. Engelsk ble etablert som undervisningsspråk på ph.d.- og masternivå. Engelsk som arbeidsspråk for siste året på flere av bachelorprogrammene er under utvikling.

Forskningsstøtte fra Forskningsrådet og EUs rammeprogrammer. Det er i stor grad takket være et tidlig SHP-prosjekt at fagmiljøet i farge- og bildeteknologi nå er i verdensklasse. Prosjektet ledet til et Erasmus Mundus-program, så nok et SHP-prosjekt i 2012 og ledelse av et Marie Curie Initial Training Network. For å oppnå «kritisk masse» har høgskolen prioritert ph.d.- og postdoktorstipend i søknader om eksterne midler.

Arbeidsdeling mellom institusjoner og konsentrasjon av ressurser anses som nødvendig for å utvikle sterke forskningsmiljøer.

Samspill

Utfordringen

Mange høyskoler har utviklet godt samspill mellom FoU, utdanning og arbeidslivet. Dette samspillet kan bli enda bedre. Høgskolene må videreutvikle relasjonene til arbeids- og næringslivet, men også bruke nettverkene med andre nasjonale og internasjonale FoU-miljøer som kan supplere med spisskompetanse og kapasitet. Praksisnær FoU øker profesjonsutdanningenes relevans og bidrar til utvikling og nyskaping i velferdstjenestene.

Høgskolenes nærhet til det regionale arbeids- og samfunns- liv er et godt utgangspunkt for å realisere ambisjonene i kunnskapstriangelet. Høgskolene kan være døråpnere til FoU i næringsliv og offentlig sektor. En styrking av det systematiske samarbeidet mellom høyere utdanning, arbeids- og samfunns- liv vil bidra til mer innovasjon i offentlig sektor og et mer kunnskapsbasert næringsliv i hele landet. For høyskoler med egne doktorgradsprogrammer vil det ligge gode muligheter for samarbeid gjennom nærings-ph.d.- og offentlig sektor-ph.d.

MÅL

Forskningsrådet bidrar til å styrke samspillet og kunnskaps- flyten mellom FoU, utdanning og arbeidsliv slik at

- > utdanningens kvalitet og relevans øker
- > profesjonsutøvelsen i større grad blir forskningsbasert
- > høgskolene bidrar som kunnskapsleverandører regionalt, nasjonalt og internasjonalt
- > forskningsresultater som kan fremme innovasjon, tas i bruk

FORSKNINGSRÅDET VIL

- > bidra til utvikling av arenaer for samspill mellom kunns- kapsprodusenter, arbeidsgivere og profesjonsutøvere
- > legge til rette for høgskolenes deltakelse i virkemidler for regional utvikling og innovasjon
- > støtte forskningsprosjekter forankret i utdanningenes behov for ny kunnskap
- > styrke praksisrettet FoU, dvs. forskningsbaserte løsninger på praktiske utfordringer
- > vurdere om det er behov for tiltak som kan stimulere til samspill mellom kunstnerisk utviklingsarbeid, design og forskning
- > stimulere til økt mobilitet, internasjonalt og mellom sektorer
- > ha en systematisk dialog med høgskolene omkring utfor- dringer, muligheter og virkemidler for å øke deltakelsen i hele bredden av Forskningsrådets programportefølje

EKSEMPLER

Offentlig sektor ph.d.

På oppdrag fra Kunnskapsdepartementet har Forsknings- rådet utredet etableringen av en «offentlig sektor ph.d.», etter modell av nærings-ph.d. Ordningen, som startet opp i 2014, innebærer at en offentlig virksomhet kan få støtte fra Forskningsrådet til at en ansatt i virksomheten kan gjennomføre en doktorgrad. Kandidaten må ha opp- tak på et doktorgradsprogram ved doktorgradsgivende institusjon. Doktorgradsarbeidet skal være relevant for virksomhetens ansvarsområde og langsiktige kompe- tansebehov. Forskningsrådet vil gi tilskudd med inntil 50 prosent av stipendiatsatsen, totalt om lag 1,4 mill. kroner (etter gjeldende sats), fordelt over 3–4 år. Kommunesek- toren og helseforetakene er viktige målgrupper for ord- ningen. Høgskoler med doktorgradsrett innenfor helse og omsorg og pedagogiske fag er aktuelle som gradsgivende institusjon og samarbeidspartnere.

Regionalt samspill i Vestfold

Mikro- og nanoteknologimiljøet ved Høgskolen i Buskerud og Vestfold (HBV) har over en tiårsperiode bygget opp en av landets største forskergrupper med mer enn 20 ph.d.-kandidater og 10 professorer. Forskningsaktivitete- ne er i stor grad relatert til problemstillinger som opptar lokal industri i regionen, og er viktig for å fremme regional innovasjon og teknologiutvikling. Miljøet samarbeider tett med universitetene i Norge og SINTEF. Mikro- og nano- teknologimiljøet på Campus Vestfold er et typisk eksempel på hvordan regional innovasjon, forskning og utvikling kan fremmes gjennom nærhet mellom høgskolene og regionene.

Høgskolene kan være døråpnere til FoU i næringsliv og offentlig sektor.

Policynotat for FoU ved høgskolene

Hvorfor en egen policy for høgskolene?

Den faglige og strukturelle dynamikken i universitets- og høgskolesektoren har ført til at høgskolene har styrket sin FoU-innsats og at universiteter og høgskoler har blitt mer like. Dette kunne tilsa at det ikke er behov for en egen policy for FoU ved høgskolene. Det kan argumenteres for at utfordringene i UH-sektoren snarere er knyttet til fag og utdanninger med særskilt behov for å styrke FoU-innsatsen er stort – enn til hvilken institusjonstype forskningen finner sted ved.

Når Forskningsrådet likevel velger å utarbeide en policy for en ny periode, er det for å støtte aktivt opp under den positive utviklingen som pågår ved høgskolene. Nær 20 år etter høgskolereformen er mange høgskoler i ferd med å konsolidere seg som moderne forskningsinstitusjoner med miljøer av høy kvalitet. Mange av de store utdanningene som tilbys ved høgskolene, har gjennomgått en omstilling fra hovedsakelig erfaringsbasert til mer FoU-basert. Samtidig gir nærheten til profesjonene og til næringsliv og forvaltning i regionene høgskolene et stort potensiale til å realisere ambisjonene i kunnskapstriangelet. Siden felles lov for universiteter og høgskoler ble vedtatt i 2005 er institusjonene i prinsippet likestilt, men forutsetningene for å følge den opp er forskjellig som følge av ulik finansiering.

Forskningsrådet ønsker å synliggjøre at mange av Rådets tiltak og virkemidler er av høy relevans for høgskolene – og

for de nye universitetene. Forskningsrådet forventer at en forsterket oppmerksomhet og innsats over en periode vil bidra til å styrke kompetansen og forskningens faglige kvalitet ved mange av høgskolenes fagmiljøer. Dette vil sette høgskolene i stand til å konkurrere kvalitetsmessig med andre fagmiljøer på de eksterne FoU-markedene, noe som igjen vil gi tilgang til ressurser som bidrar til utvikle forskningskvaliteten ytterligere.

Regjeringen har varslet innføringen av en langtidsplan for forskning og høyere utdanning som skal ha et tiårsperspektiv og rulleres hvert fjerde år. Dette vil kreve av Forskningsrådet også legger an et tiårsperspektiv i sitt strategiske arbeid selv om den enkelte policy utformes for kortere perioder. Dette gjelder også policy for FoU ved høgskolene.

I dette notatet gis en kortfattet analyse av status og utvikling for FoU ved høgskolene, samt utfordringer og utviklingsmuligheter. Det vises til at forskningsmeldingen fremmer «profilering for kvalitet» og «samspill mellom forskning og utdanning» som prioriterte mål – med stor relevans for høgskolene. Notatet avsluttes med en drøfting av Forskningsrådets rolle og ansvar for å bidra til at høgskolene utvikler konkurransedyktige forskningsmiljøer.

Utkast til policy for perioden 2014–2018 er utviklet på grunnlag av dette notatet.

Foto: Shutterstock

Foto: Shutterstock

Erfaringer og resultater fra perioden 2008–2012

Forskningsrådets policy for FoU ved høyskolene 2008–2012 inneholder 12 vil-punkter. Noen av punktene er konkrete, slik at det mulig å identifisere og vurdere hva som er gjort siden 2008 og i noen grad også hva som er oppnådd. Andre vil-punkter er lite konkrete, men gir uttrykk for generelle ambisjoner. Dette har gjort det vanskelig å identifisere hva som er oppnådd.

En gjennomgang viser at policyen er fulgt opp på de fleste punktene. Hvilke *resultater* som er oppnådd som følge av policyen er imidlertid vanskeligere å måle. De kanskje tydeligste effektene kan spores fra *Strategiske høyskoleprosjekter* (SHP). Panelet for midtveisevalueringen i 2010 konkluderte med at satsingen har bidratt til økt vitenskapelig kvalitet – gjennom større bevissthet rundt FoU, en sterkere akademisk kultur, bedre samarbeid internt og eksternt, og en styrking av høyskolenes strategiske kapasitet. Evalueringen anbefalte at satsingen derfor burde videreføres; noe den også er blitt, for perioden 2012–2017.

Både denne og andre virkemiddelevalueringer har vist at midler fra Forskningsrådets konkurransearenaer bidrar til kompetanseutvikling, til økt forskningskapasitet og til økt forskningskvalitet. Forskningsrådsfinansierte prosjekter er også viktig som plattform for nasjonalt og internasjonalt samarbeid og for nettverksbygging.

Fra Forskningsrådets egne kilder, vet vi at tildelinger til (de statlige) høyskolene som prosjektansvarlige institusjoner, har ligget stabilt på mellom 4 og 5 prosent av de samlede bevilgninger til UH-sektoren de senere årene (2010–2012). Til sammenlikning utgjør høyskolene om lag 10 % av totale FoU-utgifter til sektoren. Potensialet for å hente ut mer midler burde derfor være til stede. Det er uvisst hva dette misforholdet skyldes. En forklaring kan være at Forskningsrådets virkemidler i liten grad er tilpasset høyskolenes profil/arbeidsmåter, en annen kan være at mange høyskolemiljøer er for små og løselig sammensatt til å utforme større prosjektsøknader. En tredje forklaring kan være at mål og prioriteringer for FoU er svakt forankret i organisasjonen.

Om lag halvparten av høyskolenes midler kommer fra programmer, primært handlingsrettede, mens SHP står for mindre enn en tredel. Høyskolene er også aktive deltakere i VRI (Virkemidler for regional FoU og innovasjon), selv om dette kommer forholdsvis lite frem i statistikken.

I lys av antall FoU-stillinger ved høyskolene, og et uttrykt behov for mer eksterne FoU-midler, mottar Forskningsrådet relativt få søknader fra (de statlige) høyskolene, til sammen 757 søknader, eller 9 prosent av alle søknader fra UH-sektoren i perioden 2009–2012. Målt per førstestilling sender universitetene om lag fire ganger så mange søknader som høyskolene. Med en innvilgelsesprosent på 20, har de imidlertid om lag samme innvilgelsesprosent som universitetene. For Strategiske høyskoleprosjekter, som (SHP) som er eksklusiv for høyskolene, er tilslagsprosenten omtrent den samme, men tildelingen for 2012, der tilslagsprosenten var 13, tilsier at konkurransen om disse midlene har blitt hardere. Det bør derfor være et mål å stimulere til at høyskolene søker langs en større bredde av Forskningsrådets virkemidler – da har de også større sjanser for å lykkes.

Høyskolene har til nå hentet en forholdsvis liten andel prosjektmidler fra EUs rammeprogrammer. Per juni 2013 hadde høyskolene fått gjennomslag for 26 prosjektdeltakelser med bevilgninger på til sammen 8,3 mill. euro, herav med koordinatoransvar for tre prosjekter. Både antall søkte prosjekter og antall prosjekter med finansiering varierer mye mellom høyskolene. For eksempel står to høyskoler for 11 av de 26 prosjektdeltakelsene.¹

Det er store forskjeller mellom institusjonene når det gjelder tildelinger. Noen høyskoler oppnår jevnlig nye bevilgninger fra Rådet; andre søker sjelden eller når sjelden opp i konkurransen. De aller fleste høyskolene har oppnådd støtte fra Forskningsrådet.

Politiske signaler

Stortingsmeldingen *Lange linjer – kunnskap gir muligheter* (Meld. St. 18, 2012–2013) ble lagt frem våren 2013. Meldingen definerer målene for norsk forskningspolitikk. De fem tematiske og de fire strukturelle målene fra forrige forskningsmelding videreføres.² Meldingen angir ikke hvilke mål og utfordringer som er spesifikke for ulike institusjonstyper. Det er likevel nærliggende å identifisere målene om *Velferd og forskningsbasert profesjonsutøvelse, Bedre helse og helsetjenester, og Kunnskapsbasert næringsliv i hele landet* som relevante for flere av høyskolene. Profesjonsutdanningene er pekt på som et særlig satsingsområde.

I forskningsmeldingen fra 2013 er det lagt stor vekt på samspillet mellom utdanning, forskning og innovasjon for bedre kunnskapsflyt. For å oppnå økt kvalitet og gjennomslagskraft i forskningen, og for å sikre god tilgang til høyere utdanning og høykompetente kunnskapsmiljøer i

¹ Seks ved Høyskolen i Gjøvik og fem ved Høyskolen i Oslo og Akershus.

² Tematiske: Globale utfordringer, velferd og forskningsbasert profesjonsutøvelse, næringsrelevant forskning på strategiske områder, bedre helse og helse-tjenester og kunnskapsbasert næringsliv i hele landet. Strukturelle: Et velfungerende forskningssystem, høy kvalitet i forskningen, internasjonalisering av forskningen, effektiv utnyttelse av resultater og ressurser.

alle deler av landet, forventes institusjonene å spisse og profilere sin virksomhet. Profilering av forskning og utdanning innenfor tradisjonelt kortere profesjonsutdanninger er nevnt særskilt. Mye av forskningen er fortsatt fragmentert, og forskerne hevder seg i liten grad internasjonalt.

Vektlegging av samspill og profilering er en videreutvikling av SAK-politikken fra forrige forskningsmelding, der målet er økt samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon i sektoren. Aktuelle nasjonale samarbeidspartner for høgskolene vil være ulike profesjons- og brukerorganisasjoner, næringsliv og offentlig forvaltning, og da særlig i egen region, samt forskningsinstitutter og universiteter.

Forskningsmeldingen setter som mål at flere norske miljøer utnytter mulighetene i EU-samarbeidet og deltar i Horisont 2020. Internasjonalt samarbeid gir tilgang til kunnskap fra forskningsfronten. Det bidrar til å styrke kompetansen og heve kvaliteten i norsk forskning, men er også en anledning for norske miljøer til å kunne bidra med sin ekspertise. Mange av programmene i EU representerer imidlertid interessante muligheter for høgskolene.

Forskningsmeldingen forutsetter at Forskningsrådet har arbeidsmåter, virkemidler og prosedyrer som er tilpasset ulike brukergrupper, herunder høgskolene.

Foto: Sverre Jarild

Status og utvikling

Siden høgskolereformen i 1994, der 98 institusjoner ble slått sammen til 26, har antallet høgskoler blitt ytterligere redusert som følge av akkreditering til universitet og fusjoner.³ UH-sektoren er en sammensatt gruppe institusjoner. Det er ikke hensiktsmessig å snakke om høgskolene som en ensartet kategori, klart forskjellig fra universitetene. Høgskolene har ansvar for å forske innenfor sine kjerneområder og har grunnforskningsansvar på områder hvor de har doktorgradsrett. Det store bildet er likevel at høgskolene er mer utdanningsorienterte, yrkesrettede og har hovedtyngden av studentene på bachelornivå. Høgskolene har relativt færre ansatte med forskningskompetanse og mindre tid til FoU. Gjennom basisbevilgningen mottar høgskolene, i likhet med de nye universitetene, halvparten så mye FoU-ressurser som universitetene og de vitenskapelige høgskolene, sett i forhold til studentmassen.

Nasjonalt utgjør høgskolenes bidrag til FoU en forholdsvis liten andel. Høgskolenes andel av FoU-utgiftene i UH-sektoren ble for 2011 beregnet til 8,5 prosent, andelen av FoU-årsverk lå på samme nivå. Høgskolene er betydelig mindre forskningsintensive enn universitetene. I snitt bruker hver vitenskapelig ansatt ved høgskolene 19 prosent av sin arbeidstid til FoU. Tilsvarende bruker universitetsansatte 57 prosent. Høgskolene produserte 12,5 prosent av publiserte

Foto: Shutterstock

³ Universitetene i Stavanger, Agder og Nordland var tidligere høgskoler. Høgskolen i Tromsø har fusjonert med Universitetet i Tromsø. Høgskolen i Finnmark fusjonerer med Universitetet i Tromsø i løpet av 2013. Høgskolene i Oslo og Akershus fusjonerte i 2011 og Høgskolene i Vestfold og Buskerud fusjonerer i 2014.

Foto: Sverre Jarlid

Foto: Colourbox

ringspoengene i UH-sektoren i 2012, noe som indikerer høy produktivitet per forskerårsverk og FoU-innsats. Prosentandelen har holdt seg forholdsvis stabil, til tross for at antallet høyskoler har sunket som følge av fusjoner og akkrediteringer. Andelen publikasjoner på nivå 2 lå imidlertid på om lag halvparten av gjennomsnittet for UH-sektoren samlet.

Siden 2004 har andelen førstestillinger i høyskolene økt med nesten 20 prosent, men ligger fortsatt langt under gjennomsnittet for universitetene (45 versus 80 prosent av alle faglige stillinger i 2010). Andelen førstestillinger ved den enkelte høyskole varierer imidlertid sterkt (fra 29 til 64 prosent). Av førstestillingene er i underkant en tredel førstelektor- og dosentstillinger. Det store antallet nye mastergradsprogrammer og doktorgradsprogrammer som er etablert ved høyskolene de siste årene, avspeiler den sterke kompetanseutviklingen som har funnet sted. Per 2012 har mindre enn 20 personer disputert ved høyskolenes programmer. Det lave antallet kommer av at mange av doktorgradsprogrammene har startet opp nylig.

Også når det gjelder høyskolene er det fortsatt en vei å gå for å nå kjønnsbalanse i forskning. Utviklingen går imidlertid riktig vei. Mens andelen kvinner i professorstilling i 2012 var i underkant av 30 %⁴, var andelen kvinner blant nye professorer samme år steget til nesten 40 %. For førstestillinger totalt var andelen kvinner 42 %. Det er betydelige forskjeller i kjønnsbalansen mellom fagområdene, der kvinner er sterkest representert i helsefag og svakest representert i teknologifag. Den skjeve kjønnsfordelingen i høyskolene avspeiles i prosjektene som har nådd opp i konkurransen

om SHP-midler: Av de 76 prosjektene som har fått tilslag er 27 % kvinner og 72 % prosent menn⁵.

Høyskolene er, i tillegg til de to kunsthøgskolene, arenaer for tverrfaglig forskning som i noen tilfeller også omfatter kunstnerisk utvikling. I stortingskomitéens innstilling om forskningsmeldingen heter det at *komiteen vil vise til kunstnerisk utviklingsarbeid som en del av forskningsbegrepet og understreke viktigheten av dette. Om lag 4 % av de tilsatte i UH-sektoren er tilsatt på bakgrunn av kunstnerisk kompetanse*⁶. Kunstnerisk utviklingsarbeid har i dag 1 % av UH-sektorens stipendiater og 0,3 % av forskningsmidlene. Ut fra begrunnelsen at det er i møtene mellom ulike fagområder at fornyelse ofte kan oppstå, er det viktig å holde døren åpen for den kompetansen kunst- og designfagene kan bidra med for å løse morgendagens utfordringer.

Forskningen ved høyskolene er viktig for kvaliteten i utdanningene og for kunnskapsutvikling og innovasjon i regionene. Høyskolene utdanner nær halvparten av alle bachelorstudentene i Norge. Profesjonsutdanningene innenfor helse- og sosialfag, lærerutdanning, ingeniørfag og økonomi utgjør en stor andel. Kandidatene går inn i stillinger på viktige samfunnsområder, der det i årene fremover vil være stort behov for omstilling og innovasjon. Det er viktig at kandidatene har solide, forskningsbaserte kunnskaper og faglige verktøy til å møte fremtidige utfordringer.

Utviklingen de senere årene viser at mange høyskoler har styrket sine posisjoner som forskningsinstitusjoner både mht. kompetanse, kapasitet og produktivitet målt

⁴ NIFU, forskerpersonalregisteret.

⁵ Forskningsrådets database.

⁶ <https://www.stortinget.no/no/Saker-og-publikasjoner/Publikasjoner/Innstillinger/Stortinget/2012-2013/inns-201213-372/2/#a8.6>.

i andel publikasjonspoeng. Mange høyskoler har utviklet spissmiljøer som konkurrerer på høyt nivå internasjonalt. Midtveisevalueringen av SHP-programmet viser at denne satsingen har bidratt til å utvikle slike miljøer. Flere høyskoler er partnere i nasjonale nettverksbaserte forskerskoler; to av de femten forskerskolene i denne satsingen ledes av gradsgivende høyskoler (Høyskolene i Gjøvik og Hedmark).

Men høyskolenes FoU-mandat er ikke primært å drive grunnforskning. De fleste høyskolene inngår i aktive nasjonale og regionale nettverk, og samarbeider både med arbeidslivet i offentlig og privat sektor, og med andre kunnskapsinstitusjoner. For mange bedrifter utgjør høyskolen gjerne førstekontakten med en kunnskapsinstitusjon, og høyskolen kan videreformidle kontakt til mer grunnforskningsorienterte miljøer nasjonalt og internasjonalt. Høyskolene spiller en viktig rolle i å finne anvendelser for grunnforskningen og for å kunne utvikle et levende og nyskapende arbeids- og næringsliv. Flere høyskoler kombinerer også regional forankring med høy internasjonal kvalitet på en god måte.

Nærheten til bedrifter, skole, helse- og velferdstjenester og forvaltning gir mange høyskoler unike fortrinn i forhold til å bli koblet til relevante problemstillinger, som igjen kan bygge opp under og mobilisere for næringsutvikling gjennom forskning og innovasjon. I denne sammenhengen er små fagmiljøer ikke nødvendigvis negativt. I små miljøer er det ofte tettere kontakt mellom de ulike aktørene, og informasjonen strømmer ofte friere mellom arbeids- og næringsliv og akademia på små steder. Dette kan gjøre veien kortere mellom problemstilling og løsning. Små fagmiljøer kan også inngå samarbeid andre fagmiljøer når egen kompetanse ikke strekker til, på lik linje med universitetene. Forskningen som skjer ved høyskoler og universiteter er derfor like viktig, selv om de ofte har ulike mål.

Muligheter og utfordringer

Fra etableringen av distriktshøyskolene på 1970-tallet via høyskolereformen i 1994 til en felles UH-lov i 2005, går en linje der høyere utdanningsinstitusjoner endres fra elite- til breddeinstitusjoner, og der utdanning og forskning i økende grad er koplet til sosiale og økonomiske mål. Det betyr blant annet at en stor del av veksten i forskningsmidlene har vært knyttet til samfunnsbehov. UH-loven fastslår at all undervisning skal være forskningsbasert, og at høyskolene skal forske. Innføringen av et akkrediteringssystem der institusjoner kan oppnå universitetsstatus gjennom etablering av doktorgradsprogrammer har ytterligere bidratt til å viske ut skillelinjene mellom universiteter og høyskoler.

I det nye landskapet har forskning blitt et konkurransefortrinn. Høyskolene konkurrerer imidlertid med historisk gitte forutsetninger som tilsier lavere odds for suksess etter tradisjonelle vitenskapelige kriterier enn de eldste

universitetene. Med mandat og forankring i de store profesjonsutdanningene og regionale kunnskapsbehov må høyskolene utfordre tradisjonelle forskningsdefinisjoner og evalueringskriterier. Dette er et internasjonalt fenomen, og vært tatt opp blant annet av OECD. I en studie av Hazelkorn argumenteres det for at de nye universitetene (og andre høyere utdanningsinstitusjoner) både har foregrepet og påvirket arbeidsmåter som i dag går under betegnelsen *Mode 2*, det vil si en type kunnskapsproduksjon der tverrfaglighet og anvendelse har en større plass enn i den tradisjonelle disiplinbaserte forskningen, *Mode 1*.⁷

Det er ulike syn på hvordan høyskolene bør utvikle seg som forskningsinstitusjoner. Som følge av indre og ytre forventninger vil det også kunne oppstå interne spenninger med hensyn til veivalg og profil som institusjonene må håndtere, for eksempel mellom utdanningsoppdraget og forskningsoppdraget og mellom ulike vitenskapssyn.

Med faglige tyngdepunkter innenfor de tradisjonelt kortere profesjonsutdanningene og FoU som er forankret i praksisfeltet, kan høyskolene bidra til en *god integrering av forskningsbasert og erfaringsbasert kunnskap* innenfor høyere utdanning. Nærheten til praksis og regionens kunnskapsbehov legger til rette for FoU-prosjekter med *tverrfaglige tilnærminger og anvendt siktemål*. Dette kan igjen bidra til fornying av arbeidsmåter og praksis både i næringsliv og i offentlig sektor.

Mange av høyskolene spiller en viktig rolle for *regional utvikling*. I et innovasjonsperspektiv er geografisk nærhet viktig for kommunikasjon, tillit og relevans. Høyskolene kan derfor bidra til utvikling av et kunnskapsbasert næringsliv i hele landet. Gjennom utdanning til regionalt forankrede bedrifter og gjennom FoU-samarbeid med fylkeskommune, kommune og forskningsinstitutter og kan høyskolene bidra med kunnskap fra nasjonal og internasjonal kunnskapsbase. Nye roller for høyskolene utvikles i et regionalt samspill der teknologioverføring, entreprenørskap, kunnskapsmegling, rådgivning og nye partnerskap er viktige oppgaver. Nærheten til praksis, bredde og tilgang til formelle og uformelle kunnskapsbaser utgjør et potensial for høyskolene til å inneha unike roller som drivere av fremtidens innovasjonssystemer.

Med forankring i profesjonene og regionene har høyskolene spesielt gode forutsetninger for å få til *fruktbart samspill mellom utdanning, forskning og innovasjon*. Høyskolene har mulighet til å videreutvikle høyere utdanning gjennom etablering av vitenskapelig grunnlag for profesjonsutdanningene og nye disipliner, basert på tverrfaglige tilnærminger og studentcentrerte læringsformer, samt nye samarbeidsformer med nærings- og samfunnsnivå. I følge forskningsmeldingen fra 2013, innebærer lovens formulering om at all undervisning skal være FoU-basert, ikke nødvendigvis at alle som

⁷ Hazelkorn, Ellen: University Research Management: Developing Research in new institutions. OECD 2005.

underviser også skal forske. Det som er viktig, er hvordan lærerne bruker erfaringer og kunnskaper om forskning og utvikling i undervisningsopplegget.

Selv om utviklingen går i riktig retning, står høgskolene fortsatt overfor en del utfordringer. Noen av disse er felles for hele UH-sektoren. Mer spesifikt for høgskolene er at de har lav basisfinansiering for FoU, begrenset FoU-kapasitet og -kompetanse, samtidig som UH-loven av 2005 har skapt forventninger om en vesentlig FoU-aktivitet. *Hvordan kan høgskolene styrke kvalitet, kapasitet og kompetanse med utgangspunkt i de gitte rammebetingelser?* Det er særlig behov for å styrke kvalitet og omfang av FoU i profesjonsutdanningene. Forskningsressursene i flere av profesjonsutdanningene er spredt på mange institusjoner, og FoU innenfor en og samme institusjon er også ofte spredt i flere små fagmiljøer. *For å øke kvalitet og gjennomslagskraft må institusjonene konsentrere sin FoU-innsats på områder som profilerer institusjonen.* Det er her de må styrke sin kapasitet, kompetanse og kvalitet. I følge forskningsmeldingen er arbeidsdeling og konsentrasjon viktige grep for å utvikle FoU ved høgskolene, og regjeringen har signalisert stor utålmodighet for å få dette til.

Selv om det er eksempler på godt samspill mellom FoU, utdanning og innovasjon, *bør samspillet styrkes, slik at det blir synlig i alle studieprogrammer.* I profesjonsutdanningene, som ofte har et betydelig innslag av praksis, handler dette i stor grad om å finne gode måter å forene forsknings- og erfaringsbasert kunnskap på. Selv om mange høgskoler har

et godt samarbeid med næringslivet i regionen, *bør det systematiske samarbeidet mellom FoU, utdanning og arbeidsliv styrkes.* Dette vil bidra til mer innovasjon i offentlig sektor og et mer kunnskapsbasert næringsliv i hele landet.⁸ Høgskolene har særlige forutsetninger i for slikt samspill.

Det er store forskjeller i den internasjonale orienteringen både innenfor og mellom høgskolene. *Et viktig spørsmål blir hvordan Forskningsrådet kan bidra til at flere høgskoler deltar i EU-programmer.* Forskningsmiljøer av tilstrekkelig kvalitet og størrelse er avgjørende. Siden mange høgskoler er for små til å bygge opp spesialkompetanse knyttet til EU-samarbeid, vil en god informasjons- og rådgivningstjeneste fra Forskningsrådet være et viktig supplement. Nordisk forskningssamarbeid kan, i tillegg til å ha verdi i seg selv, være et viktig springbrett til et videre europeisk og globalt samarbeid.

Oversikten over søknader og tildelinger i Forskningsrådets virkemidler viser at høgskolene søker mindre og har lavere tilslag enn deres FoU-ressurser skulle tilsi, målt i totale FoU-utgifter og antallet førstestillinger. *Hvordan kan Forskningsrådet legge til rette for at flere høgskoler når frem i konkurransen om Forskningsrådsmidler?* En utfordring som Forskningsrådet bør være særlig oppmerksom på, er at evalueringssystemer for FoU gjerne har en tendens til å favorisere tradisjonell akademisk forskning. Resultater fra utviklingsarbeid, innovasjon og kunnskapsoverføring vektlegges i mindre grad og kan kreve andre dokumentasjonsmåter.

Foto: Sverre Jarlid

⁸ Meld St. 30 (2008-2009) *Klima for forskning*, og Meld St. nr. 13 (2012-13) *Ta heile Noreg i bruk – distrikts- og regionalpolitikken*.

Forskningsrådets rolle

I følge Forskningsrådets mandat skal Rådet tilføre forskningssystemet merverdi gjennom å realisere forskning som aktørene i forskningssystemet hver for seg ikke kan få fram. Forskningsrådet skal fremme helhetlige strategiske grep knyttet til utbygging av nye forskingsfelt, utvikling av høyere kvalitet, og iverksetting av nye satsinger.

Rådet skal også medvirke til utvikling av en formålstjenlig struktur i forskningssystemet og utvikling av samspill mellom forskning, næringsliv og samfunnsliv. Forskningsrådet skal se til at det blir satset riktig og tilstrekkelig på forskning. Rådet skal også være møteplass mellom forskere og brukere av forskning og de som finansierer forskning, og medvirke til internasjonalisering av norsk forskning.

Mens Kunnskapsdepartementet legger de faglige og økonomiske rammene, har høyskolene ansvar for å forvalte egne ressurser, samt legge til rette for og organisere sin FoU-virksomhet på en mest mulig hensiktsmessig måte. Forskningsrådet skal bidra gjennom å stimulere til og belønne gode prosjekter, og til prioritering av FoU-innsatsen i tråd med de overordnede målene i norsk forskning. Hovedgrepet for å sikre dette er åpen konkurranse om midler basert på kvalitet og relevans.

I en fase hvor høyskolene står overfor viktige veivalg, bør Forskningsrådet være tydelig på hvor langt mandatet rekker, dvs. hva som er innenfor Rådets ansvarsområde og hva Rådet ikke skal gjøre. Høyskolene står imidlertid overfor dilemmaer som Forskningsrådet må forholde seg til.

Et første dilemma er at noen høyskoler har all oppmerksomhet og alle ressurser rettet mot utdanning, mens andre har ett eller flere sterke FoU-miljøer, og kanskje forskningsgrupper som hevder seg internasjonalt. Alle høyskolene forventes å forske, blant annet for å kunne gi FoU-basert utdanning. Institusjoner med svake forskningstradisjoner må samarbeide med andre for å bli gode. *Er det rimelig å forvente at alle høyskoler skal kunne utvikle nasjonale og internasjonale toppmiljøer? Hvilket ansvar har Forskningsrådet for å bidra til at alle kommer med?* De aller fleste vil ønske å samarbeide med miljøer som er bedre enn dem selv. Hvordan få til forskningssamarbeid som inkluderer ikke-etablerte forskere? Hvilken rolle kan Forskningsrådet ha for å bidra til dette?

Et mulig resonnement er at den enkelte høyskole har et selvstendig ansvar for å bygge opp forskningsmiljøer innenfor rammen av grunnbevilgningen, eventuelt i samarbeid med andre miljøer og institusjoner. *Det er først når miljøet og forskningen har en kvalitet som er konkurransedyktig i nasjonal sammenheng at Forskningsrådets virkemidler blir aktuelle.* Motargumenter til dette er at det er svært vanskelig å bygge opp et forskningsmiljø på en høyskole uten ekstern finansiering. Knappe FoU-ressurser bidrar dessuten til hard konkurranse høyskolene imellom, og stimulerer i liten grad til samarbeid. Alternativt kan Forskningsrådet utvikle virkemidler som er spesielt innrettet mot å bygge

opp kapasitet og kompetanse på områder med spesielle behov. Også i slike tilfeller bør virkemidlene være basert på konkurranse, vurdert ut fra potensiale.

Et annet dilemma er i hvilken grad Forskningsrådet skal stimulere til profilering av institusjonene, og eventuelt på hvilke områder. Et svar kan være at Rådet bidrar til profilering gjennom å tildele forskningsmidler til de beste søkerne – uavhengig av tema. Det forutsetter at virkemidlene og evalueringskriteriene stimulerer til og premierer konsentrasjon for den enkelte institusjon, og sikrer bredde og mangfold for sektoren som helhet. I Strategiske høyskoleprosjekter (SHP) stilles det krav om at søknadene er strategisk forankret, i andre programmer og virkemidler er kvalitet alene avgjørende. På den måten utgjør Forskningsrådet et viktig supplement til institusjonene men kan samtidig motarbeide prioriteringene ved den enkelte institusjon.

Forskningsrådet bruker i hovedsak virkemidler som er åpne for alle typer forskningsinstitusjoner; universiteter, høyskoler og forskningsinstitutter (institusjonsnøytrale virkemidler). Strategiske høyskoleprosjekter (SHP) er et eksempel på hvordan et virkemiddel kan målrettes for de særskilte utfordringene som høyskolene har. *Men hvor lenge er det behov for slike «kompenserende» tiltak, og hvordan bør de innrettes?* Er det andre typer tiltak som vil gi større utbytte? For eksempel karrierefremmende tiltak, herunder tiltak for utvikling av personlige og profesjonelle ferdigheter, for prosjektutvikling, søknadsskriving og prosjektledelse? Skillet mellom universiteter og høyskoler begynner i økende grad å bli problematisk, og det er kanskje mer naturlig å se på institusjonene som plassert langs en akse fra lite eller ingen forskning til mye forskning. Stimulering av aktivitet som er ønskelig for sektoren som helhet bør derfor vurderes opp mot tiltak rettet mot strategiske faggrupper.

Foto: Sverre Jarlid

The Research Council's policy for R&D at university colleges 2014–2018 – English summary

Objective

By providing research policy advice, awarding research funding, and facilitating networking and dissemination, the Research Council will :

- > promote high-quality R&D activity at the university colleges;
- > facilitate research-based education and professional practice at university college institutions, and
- > enhance the contribution of the university colleges to the development of a knowledge-based trade and industry, public sector and society at large.

This policy specifies and elaborates the Research Council's efforts to achieve these three objectives by supporting:

- > capacity building
- > consolidation of research groups
- > increased cooperation.

Each of the action areas will help to achieve several objectives. This policy has its basis in the Research Council's statutes and overall strategy document *In the Vanguard of Research, 2009–2014*.

The purpose of this policy is to help the university colleges to optimise their R&D activity in relation to current objectives and framework conditions, as well as to promote and highlight the potential of the university colleges to contribute across the full breadth of the Research Council's programmes and instruments.

The policy is targeted towards all accredited university colleges, but will be relevant for many of the universities as well. The policy is related to other strategic documents, especially the Research Council's policies on regional development and innovation in the public sector.

Opportunities and challenges

The reform of the university colleges in 1994 and the introduction of the joint Act relating to Universities and

University Colleges in 2005 created expectations that the university colleges would be able to contribute substantially to R&D in areas where they have competitive advantages. To succeed, the university colleges must concentrate their research. They must increase their research capacity, enhance their research qualifications and improve the quality of their research.

Capacity

Objective:

The Research Council will support capacity building in research at the university colleges

- > in disciplines and educational programmes in which the university colleges have a competitive advantage;
- > to strengthen research-based education and professional practice;
- > to promote value creation in trade and industry, the public sector and society at large.

The Research Council will:

- > give priority to funding for the recruitment and development of researchers, and for student involvement in research;
- > continue the programme for national research schools, and consider the need for thematic priorities in professional studies;
- > target funding instruments to ensure that they adequately incorporate research areas at the university colleges which are poorly represented in the Research Council's programme portfolio;
- > ensure representation from the university colleges on relevant programme boards and committees;
- > strengthen knowledge about university colleges in research and innovation to further develop policies and funding instruments;
- > strive for gender balance among project managers in funded projects.

Consolidation

Objective

The Research Council will support the development of more and stronger groups that

- > maintain a high international level;
- > carry out research projects of relevance to , trade and industry, the public sector and society at large;
- > comprise national specialist areas;
- > are attractive partners for national and international research institutions.

The Research Council will:

- > continue the scheme for *Strategic Projects – University Colleges* (SHP) up to and including 2017. If the SHP scheme is phased out,
- > consider establishing a new institution-neutral instrument that continues the objectives of the SHP scheme;
- > support participation in Horizon 2020, including the further development of advisory services for the university colleges;
- > encourage long-term, institutional cooperation between Norwegian research institutions and corresponding institutions in other countries.

Cooperation

Objective

The Research Council will work to strengthen cooperation and improve the flow of knowledge between research, education and working life so as to

- > enhance the quality and relevance of education;
- > ensure that professional practice to a greater degree is research-based;
- > enable the university colleges to be knowledge providers at the regional, national and international levels;
- > encourage the application of research results that may promote innovation.

The Research Council will:

- > promote cooperation, networking and dissemination between knowledge producers, employers and professional practitioners;
- > facilitate university college participation in instruments for regional development and innovation;
- > support the continued development of R&D projects within the educational programmes;
- > strengthen practice-based research, i.e. research-based solutions to practical challenges;
- > assess the need for measures to encourage cooperation between artistic development activity, design and research;
- > promote increased mobility, both internationally and between sectors;
- > engage systematically in a dialogue with the university colleges about the challenges, opportunities and instruments of relevance to increasing participation across the full breadth of the Research Council's programme portfolio.

Publikasjonen kan bestilles på
www.forskningsradet.no/publikasjoner

Norges forskningsråd
Stensberggata 26
Postboks 2700 St. Hanshaugen
N0-0131 Oslo

Telefon: +47 22 03 70 00
Telefaks: +47 22 03 70 01
post@forskningsradet.no
www.forskningsradet.no

Mars 2014
ISBN 978-82-12-03307-8 (pdf)

Design: Fete typer
Forsiden: Illustrasjonsfoto:
Colourbox.com